

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 108/21
V Luxemburgu 22. júna 2021

Rozsudok v spojených veciach C-682/18 YouTube a C-683/18
Cyando

Podľa súčasného stavu práva Únie prevádzkovatelia on-line platforiem v zásade nevykonávajú verejný prenos obsahu chráneného autorským právom, ktorý používatelia týchto platforiem nezákonne sprístupňujú na internete

Uvedení prevádzkovatelia však takýto prenos v rozpore s autorským právom uskutočňujú, ak nad rámec samotného sprístupnenia platforiem prispievajú k tomu, aby verejnosť mala prístup k takémuto obsahu

V prvej veci (C-682/18), v spore vo veci samej, hudobný producent Frank Peterson žaluje spoločnosť YouTube a jej právnu zástupkyňu Google pred nemeckými súdmi v súvislosti s tým, že v roku 2008 boli na YouTube sprístupnené na internete viaceré zvukové záznamy, o ktorých tvrdí, že má k nim rôzne práva. Toto sprístupnenie vykonávali používatelia tejto platformy bez jej súhlasu. Ide o skladby z albumu *A Winter Symphony* interpretky Sarah Brightman, ako aj súkromné audionahrávky vyhotovené počas koncertov v rámci jej turné „Symphony Tour“.

V druhej veci (C-683/18), v spore vo veci samej, vydavateľstvo Elsevier žaluje spoločnosť Cyando pred nemeckými súdmi z dôvodu sprístupnenia on-line na jej platforme na ukladanie a zdieľanie súborov *Uploaded* v roku 2013 rôznych diel, ku ktorým má Elsevier výlučné práva. Toto sprístupnenie vykonávali používatelia tejto platformy bez jej súhlasu. Ide o diela *Gray's Anatomy for Students*, *Atlas of Human Anatomy* a *Campbell-Walsh Urology*, ku ktorým sa dalo dostať na platformu *Uploaded* cez zbierky odkazov *rehabgate.com*, *avaxhome.ws* a *bookarchive.ws*.

Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), ktorému boli predložené tieto dva spory, položil Súdnemu dvoru viacero prejudiciálnych otázok, aby Súdny dvor spresnil okrem iného otázku zodpovednosti prevádzkovateľov on-line platforiem, pokiaľ ide o diela chránené autorským právom nezákonne sprístupnené na týchto platformách ich používateľmi.

Túto zodpovednosť Súdny dvor preskúmal s ohľadom na právny režim platný v čase skutkových okolností vyplývajúci zo smernice 2001/29 o autorskom práve¹, smernice 2000/31 o elektronickom obchode², ako aj zo smernice 2004/48 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva³. Položené prejudiciálne otázky sa netýkali režimu zavedeného smernicou 2019/790 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom na digitálnom jednotnom trhu⁴, ktorý sa začal uplatňovať po tom, čo nastali skutkové okolnosti vo veciach samých.

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

³ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/790 zo 17. apríla 2019 o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom na digitálnom jednotnom trhu a o zmene smerníc 96/9/ES a 2001/29/ES (Ú. v. EÚ L 130, 2019, s. 92). Touto smernicou sa zavádza pre prevádzkovateľov on-line platforiem nový osobitný režim zodpovednosti za diela nezákonne sprístupnené na internete používateľmi týchto platforiem. Táto smernica, ktorú musel každý členský štát prebrať do svojho vnútroštátneho práva najneskôr do 7. júna 2021, ukladá uvedeným prevádzkovateľom najmä povinnosť získať súhlas od nositeľov práv, napríklad uzavretím licenčnej zmluvy na diela, ktoré sprístupnili na internete používatelia ich platformy.

Súdny dvor rozhodujúci vo veľkej komore vo svojom rozsudku najmä konštatoval, že podľa súčasného stavu práva Únie prevádzkovatelia on-line platforiem sami uskutočňujú verejný prenos obsahu chráneného autorským právom, ktorý ich používatelia nezákonne sprístupňujú na internete, iba vtedy, ak títo prevádzkovatelia nad rámec samotného poskytovania platforiem prispievajú k tomu, že verejnosť má v rozpore s autorským právom prístup k takému obsahu. Súdny dvor tiež rozhodol, že títo prevádzkovatelia môžu využiť oslobodenie od zodpovednosti v zmysle smernice 2000/31 pod podmienkou, že nezohrávajú aktívnu úlohu takej povahy, že by vďaka nej poznali obsah nahrávaný na ich platformy alebo mali nad ním kontrolu.

Posúdenie Súdnym dvorom

V prvom rade Súdny dvor preskúmal otázku, či prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, na ktorých používatelia môžu protiprávne sprístupňovať verejnosti chránený obsah, uskutočňuje sám za takých podmienok, o aké ide vo veciach samých, „verejný prenos“ tohto obsahu v zmysle smernice 2001/29⁵. Súdny dvor najskôr pripomenul ciele a definíciu pojmu „verejný prenos“, ako aj doplňujúce kritériá potrebné zohľadniť v rámci individuálneho posúdenia, ktoré tento pojem vyžaduje.

Súdny dvor medzi týmito kritériami zdôraznil nezastupiteľnú úlohu prevádzkovateľa platformy a vedomú povahu jeho konania. Prevádzkovateľ totiž uskutočňuje „prenos“, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k chránenému dielu, a to najmä vtedy, ak by bez tohto konania títo zákazníci nemohli mať v zásade prístup k zverejnenému dielu.

V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí alebo platformy na ukladanie a zdieľanie súborov, na ktorých používatelia môžu nezákonne sprístupňovať verejnosti chránený obsah, uskutočňuje „verejný prenos“ tohto obsahu v zmysle smernice 2001/29 iba vtedy, ak nad rámec samotného poskytovania platformy prispieva k tomu, že verejnosť má v rozpore s autorským právom prístup k takému obsahu.

Tak je to najmä v prípade, keď tento prevádzkovateľ má konkrétnu vedomosť o nezákonnom sprístupnení chráneného obsahu na svojej platforme a urýchlene ho neodstráni alebo neznemožní k nemu prístup, alebo keď tento prevádzkovateľ, hoci vedel alebo mal vedieť, že vo všeobecnosti používatelia tejto platformy sprístupňujú verejnosti chránený obsah prostredníctvom jeho platformy, nezaviedol primerané technické opatrenia, ktoré možno v jeho situácii očakávať ako od prevádzkovateľa, ktorý je primerane starostlivý, aby dôveryhodne a účinne čelil porušovaniu autorského práva na tejto platforme, alebo tiež, keď sa podieľal na výbere chráneného obsahu, ktorý je nezákonne predmetom verejného prenosu, poskytoval na svojej platforme nástroje osobitne určené na nezákonné zdieľanie takéhoto obsahu alebo vedome podporoval takéto zdieľanie, o čom môže svedčiť okolnosť, že uvedený prevádzkovateľ zaviedol obchodný model podnecujúci používateľov jeho platformy, aby na nej nezákonne uskutočňovali verejný prenos chráneného obsahu.

V druhom rade sa Súdny dvor zaoberal otázkou, či sa na prevádzkovateľa online platformy môže vzťahovať oslobodenie od zodpovednosti stanovené smernicou 2000/31 o elektronickom obchode⁶ za chránený obsah, ktorý je nezákonne predmetom prenosu zo strany používateľov prostredníctvom jeho platformy. V tejto súvislosti Súdny dvor preskúmal, či je úloha vykonávaná uvedeným poskytovateľom neutrálna, t. j. či jeho konanie je výlučne technické, automatické a pasívne, čo implikuje, že tento poskytovateľ nepozná ani nekontroluje obsah, ktorý ukladá, alebo

⁵ Článok 3 ods. 1 smernice 2001/29. Podľa tohto ustanovenia členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

⁶ Článok 14 ods. 1 smernice 2000/31. Podľa tohto ustanovenia členské štáty zabezpečia, aby v prípade poskytovania služby informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby pod podmienkou, že poskytovateľ nevedel o nezákonnej činnosti alebo informáciách, a pokiaľ ide o žiadosť o náhradu škody, nebol si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie, alebo po zistení alebo uvedení si týchto skutočností, koná urýchlene, aby odstránil informácie alebo znemožnil k nim prístup.

či naopak tento poskytovateľ zohráva aktívnu úlohu takej povahy, že by vďaka nej poznal ukladany obsah alebo mal nad ním kontrolu. V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že tento prevádzkovateľ môže využiť oslobodenie od zodpovednosti, pokiaľ nezohráva aktívnu úlohu takej povahy, že by vďaka nej poznal obsah nahrávaný na jeho platformu alebo mal nad ním kontrolu. Súdny dvor za týchto okolností spresnil, že na to, aby bol na základe tohto ustanovenia takýto prevádzkovateľ vylúčený z oslobodenia od zodpovednosti stanoveného uvedenou smernicou, musí si byť tento prevádzkovateľ vedomý konkrétnych nezákonných činností svojich používateľov týkajúcich sa chráneného obsahu, ktorý bol nahraný na jeho platformu.

Napokon Súdny dvor spresnil podmienky, kedy nositelia práv môžu podľa smernice 2001/29⁷ dosiahnuť vydanie súdneho príkazu proti prevádzkovateľom on-line platforiem. Rozhodol, že táto smernica nebráni tomu, aby nositeľovi autorského práva mohol byť na základe žiadosti podľa vnútroštátneho práva vydaný súdny príkaz proti prevádzkovateľovi, ktorého službu využila tretia osoba na porušenie jeho práva bez toho, aby o tom tento prevádzkovateľ vedel, v zmysle smernice 2000/31⁸, len pod podmienkou, že danému prevádzkovateľovi bolo pred začatím súdneho konania formálne oznámené toto porušenie a tento nekonal urýchlene po danom oznámení, aby uvedený obsah odstránil alebo znemožnil k nemu prístup a zabezpečil, aby sa takéto porušenia neopakovali.

Vnútroštátnym súdom však prislúcha, aby sa pri uplatňovaní takejto podmienky ubezpečili, že táto podmienka nepovedie k tomu, že účinné ukončenie porušovania práv bude oneskorené tak, že by nositeľovi práv mohla vzniknúť neprimeraná škoda.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdného dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

---

⁷ Článok 8 ods. 3 smernice 2001/29. Podľa tohto ustanovenia členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny príkaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.

⁸ Článok 14 ods. 1 písm. a) smernice 2000/31.